

Народна приказка.

Имало единъ сиромакъ човѣкъ. Отъ тъмно до тъмно се блѣскалъ чуждо да работи, но съ мжка изхранвалъ челядта си.

Една година добри хора му харизали овчица.

Сиромакътъ много обичалъ овчицата. Нарекълъ я Ваклушка.

Единъ пролѣтенъ день бедниятъ човѣкъ стоялъ умисленъ и загриженъ на двора. Видѣла го Ваклушка, приближила се и го попитала:

— Защо си угриженъ, стопанино мой?

— Ваклушке, — казалъ сиромакътъ, — нѣмотията е свила гнѣздо въ кщцата ми. Години вече се трудя день и нощъ, но не мога да я пропжда.

— Не се кахъри, стопанино. Азъ ще я прогоня.

Минало колкото минало. Една нощъ Ваклушка влѣзла въ стаята на сиромакъ, спрѣла при единия жгълъ и казала:

— Нѣмотио, махай се отъ тоя

жгълъ! Тукъ ще родя моето агънце.

Нѣмотията избѣгала и се настанила въ другъ жгълъ.

Ала не минало много, ето Ваклушка пакъ дошла.

— Махай се и оттукъ! — казала тя. — Тукъ ще слагамъ млѣкото за моя стопанинъ.

Нѣмотията се премѣстила въ третия жгълъ.

— И оттукъ ще се махнешъ, — рекла Ваклушка, — защото тукъ пѣкъ ще сложа моето едро руно.

Нѣмотията побързала да се свие въ четвъртия жгълъ, но Ваклушка я спрѣла:

— Бѣгай и оттукъ! На това мѣсто ще слагамъ сиренето и маслото за децата на моя господаръ.

— Ами азъ кжде да отида? — попитала слисана нѣмотията.

— Търси си мѣсто другаде, защото следъ три — четири години, когато порастнатъ моитѣ малки агънца и въ двора нѣма да има мѣсто за тебе.